

När jag började nian hade jag just flyttat hem till Helsingborg efter tre år i USA. Jag var ny på skolan, typ knarkig, lite punkare, kanske lite kicker. En kameleont som gled runt i skolkorridorerna utan att någonsin avslöja något om mig själv. Så är jag ungefär fortfarande. Principen är att om man blottar sig på riktigt finns det risk att man blir avslöjad, om man inte gör det kan det hända att ingen någonsin lär känna en. Det är en svår balans. Men jag hatar att berätta om mig själv och att ta plats. Lyssnar hellre. Och jag gillar att skriva om just outsiders som inte framställer sig som outsiders, som har en plan och som lurar alla, precis som man själv hela tiden blir lurad.

Mitt dayjob är att göra långfilm. Jag har gjort två stycken, Fjorton suger och Du & jag. Huvudpersonen i "Så värt", Aron, går i nian. Han kom fram ur en karaktär från Fjorton suger. Jag ville ha en bild framför mig medan jag skrev, sen blev han något annat. Jag träffade faktiskt Andreas (som spelar Aron) i Helsingborg i förra veckan. Vi satt i Norra Hamnen och drack kaffe. Han är tjugett nu. Jag är tjuugoåttå. En förbannat fin ålder.

Och jo, just det, lika bra att erkänna: Jag har gjort research för boken. Piercade mig i läppen och ögonbrynet och satte en diamant i örat. Fast läppringen trillade ut när jag åt en kebab i somras.